

Chantal Schreiberová

KAMARÁDKY ZE STÁJÍ

Šepot
srdce

bambook

bamb**oo**k

 Chantal Schreiberová

KAMARÁDKY ZE STÁJÍ

 Šepot srdce

*Pro Gaby a Sonju,
nejvěrnější čtenářky-testerky
na této planetě*

1. Všechno se mění

„To by nemělo chybu.“ Zhluboka vzdychnu.

Daisy a já jsme zastavily u zbytku ohrady, aby si koně mohli dát trochu pohov. Jak dlouho už tady ta zeď může stát? Šedesát, sedmdesát, osmdesát let? Dneska se místy rozpadá, místy se úplně sesula a celá je obrostlá ostružiním a popínavými rostlinami. Bývala tu velká brána, a pokud by to bylo na nás, stála by tu nová: představuju si ji dřevěnou a zaoblenou jako z nějakého starého westernu. A pochopitelně by na ní stál nápis: RANČ U TŘÍ KVÍTEK. Zeď by mohl nahradit dřevěný plot natřený na bílo, který by vypadal úžasně a nemusel by být až tak drahý.

„Plot by byl ještě hezčí než zeď,“ řekne Daisy a já jen s úšklebkem zavrtím hlavou. Takové věci dělá běžně. Jako by reagovala na pouhou moji myšlenku.

Začláníme si oči před sluncem a hledíme na horu tyčící se nad domem, který po desetiletí nikdo neobývá. Bábinka (moje prababička) byla posledním členem rodiny, který jej zažil obydlený. Předchozí majitel musel mít velkou slabost pro Jižní Ameriku a zřejmě si tu chtěl splnit sen o haciendě.

Dům obstál ve zkoušce času líp než ohrada. Nějakou dobu musel být někdo placený za jeho údržbu. Je to obrovitá stavba z kdysi sněhobílých cihel a se střechou

z červených tašek, se širokými schodišti, atrií a terasami se sloupy. Jako děti jsme tu s Danielem trávili celé dny, hráli si na schovku, na tatínka, na maminku a na dítě (zazobanou verzi) a později vymýšleli nová dobrodružství pro Batmana. Měli jsme to pochopitelně zakázáno, přece jenom je to soukromý majetek, i když dnes už ani nikdo neví, komu vlastně patří. Tehdy jsme byli pro sousedy ještě „dvojčata od řeky“. Daniel je o rok starší než já, ale bývali jsme stejně velcí a vždycky polonazí a opálení. Na starých fotkách, kde máme letním sluncem vyšisované popelavé vlasy, působíme opravdu skoro jako dvojčata, nebo přinejmenším jako sourozenci. Barvu očí ale stejnou nemáme: Danielovy jsou světlounké, zvláště modré, zatímco ty moje jsou modrozelenošedé s hnědými skvrnkami a vypadají pokaždé jinak, podle toho, jakou barvu mám zrovna na sobě. Říkám tomu „blátivá barva“, protože mi připomíná to, co vznikne, když se do sebe v krabice s vodovkami slijí všechny barvy. Moje kamarádky protestují, když to říkám, ale ony už jsou prostě takové.

Každopádně by se na tom obrovském pozemku dalo vybudovat soukromé golfové hřiště – kdoví, možná to měl majitel dokonce v plánu! Hrával se golf už začátkem minulého století? Pokud ne, tak snad tenis? Od báby vím, že tu byla vyhloubena obrovská jáma. Dnes už by se po ní asi stěží našly nějaké stopy, ale tenkrát žili v napjatém očekávání, že tu ten nový milionář či miliardář postaví první místní koupaliště. Něco mu muselo zkřížit plány, protože ještě než byla unáhlená stavba vysněné vily u konce, její majitel se vypařil. V cukuletu, jak se dodnes říká. Překotně.

Iris za tím tuší romantické příčiny a už vybábila i velice spleť milostný příběh. Ale Iris ráda popouští uzdu své fantazii, a to je jeden z důvodů, proč je tak zábavné s ní něco podnikat. Daisy je trochu zasněná a já jsem... hm... jaká jsem vlastně já? No, asi takhle: nebýt Daisy a Iris a koní a samozřejmě Daniela, patrně bych jenom seděla doma a četla si.

Možná to zní nudně, ale nemyslím si, že jsem až tak nudná. A navíc je tu docela dost „kdyby“. Prostě si neumím představit svůj život bez holek, koní a Daniela. Nebo jsem si ho tak nikdy ani nechtěla představit. Ale teď asi budu muset poznat, jaké to je, postrádat kamarádku. Určitě jsme neočekávaly, že tu budeme žít až do stáří a do šedin, ale i tak, bez Iris...

„Už teď se mi po Iris stýská,“ řekne Daisy do ticha. A je to tu zase! Ostatně to, že se jí v hlavě rodí stejné myšlenky jako mně, není nic mimořádného. Od chvíle, kdy jsme se dověděly, že začíná jít do tuhého a že se Iris skutečně stěhuje, už nemyslíme skoro na nic jiného.

„Ani náš koňský ranč už nebude,“ říkám. „Ani Iris, ani ranč.“ Sotva to vyslovím, nejraději bych to vzala zpátky. Vypadá to, že chladně vypočítávám všechny „nevýhody“, ale samozřejmě to tak nemyslím.

Iris a Daisy jsou moje nejlepší kamarádky, vlastně jediné. Známe se už od základky, ale nejvíc nás spojila láska ke koním – společné vyjížďky, malé turnaje v okolních stájích, kterých jsme se účastnily všechny tři, deštivé prázdninové dny strávené nad Irisinou sbírkou časopisů *Wendy*.

„Tím ani náhodou nechci říct, že mě to její stěhování štve jenom kvůli tomu...“

Daisy na mě pohlédne se zdviženým obočím a ani se to nenamáhá vyslovit, její pohled říká jasně: „Myslíš, že to nevím, ty šprýmařko?“

„To je pravda,“ pokrčí rameny. „Naši nemají prachy a tvoje mamka taky ne. Ten ranč by mohli koupit snad jedině rodiče Iris.“

Ve skutečnosti ani jedna z nás dvou neví, jestli by si Irisini rodiče skutečně mohli tu rozlehlou usedlost s výhledem na řeku dovolit. Daisy ani já nemáme s větším balíkem peněz žádné zkušenosti. Irisini rodiče jsou lékaři. Otec je plastický chirurg, matka internistka, oba vydělávají velké peníze a oba pocházejí z majetných rodin. Mají velký dům se zahradou, bazénem a apartmánem pro hosty, tři televize, dvě auta a každou chvíli jezdí na dovolenou. Jsou jediní, které znám, co by na tu haciendu měli. Při zahradní párty Irisiných rodičů parkují před domem obří limuzíny a ultracool sportáky nebo teréňáky. Je zvláštní, jak se bohatí lidé pokaždé spolčí zase s bohatými. Všichni přátelé mojí mamky jsou tak nějak mimo.

Jednou jsem mámě zkusila dohodit hotelového hosta, který přijel velkým vozem, věděl toho dost o koních a i jinak se zdál být docela milý. Nevyšlo to. Podle mamky byl ten chlap arogantní a neměl smysl pro humor. Já myslím, že rozhodl faktor peněz. Zřejmě usoudila, že je to buran, když je v balíku, a proto mu ani nedala šanci.

„Kdo ví, jestli by Irisini rodiče ten ranč vůbec koupili,“ řeknu nakonec nahlas, abych si nepřipadala tak trapně.

„Iris by je překecala,“ řekne Daisy. „Vždyť sama dobře víš, kdo je u Reinerů hlavou rodiny.“ Daisy se sice zasměje, ale zní to spíš jako povzdechnutí.

Ani jedna z nás dvou to nemá s rodiči tak snadné jako Iris se svými. A opravdu: Iris by je nejspíš přemluvila a oni by tu nemovitost nakonec odkoupili, třeba jako investici, jak to prý bohatí dělají, a nechali by nás přestavět ji na stáj. Nebo spíš na ranč s pastvinami, výběhy, drezurní arénou, krytou jízdnou a vším, co byste si mohli přát, kdybyste byli třináctiletí blázni do koní. Ale nedá se od nich čekat, že mně a Daisy pořídí ranč, když se sami s Iris stěhují stovky kilometrů daleko. Irisina matka dostala nabídku stát se primářkou interního oddělení ve velké nemocnici a Irisin otec je specialista na plastiky nosu – a krásné nosy jsou beztak žádané všude. Na každý pád neměl problém založit si praxi ve Fehringu.

„Kdyby dostala všechno, na co si vzpomene, nemusela by se stěhovat!“ namítám. Vždyť Iris se tomu stěhování bránila zuby nehty.

„Ona by taky nemusela,“ řekne Daisy.

„Jak to myslíš?“

„Však víš, o čem mluvím. Jasně, nejdřív protestovala, ale nakonec to taky chtěla. No řekni, jak má tady v Grillentalu získat herecké vzdělání? Jasně, nějaký čas by mohla jezdit na lekce zpěvu a tance do Fehringu, ale jednoho krásného dne bude muset nastoupit na opravdickou hereckou školu.“

„To je fakt. Jestli chce udělat kariéru, musí do velkého města. Měly bychom ji podpořit, a ne ji obviňovat.“ To řeknu spíš proto, abych umravnila sama sebe. Daisy beztak vždycky instinktivně ví, co je správné. A je děsně obětavá, někdy to až přehání. Konečně, já se taky snažím být nezištná, ale upřímně řečeno: i když Iris přeju všechno, co na ni v budoucnu čeká,

tady se nezištnosti žádá až moc. Náš trojlístek se rozdělí, sen o ranči se rozplyne, všechno se změní. Nemám ráda změny. Když se něco změní, tak je to většinou k horšímu.

„Přesně,“ řekne Daisy a našťestí mi tentokrát nechte myšlenky. „I tak ji hryže svědomí.“

Pippin, Daisyin valach, stojí už několik minut velmi klidně, uši sklopené dozadu ke své jezdce, jako by rozuměl každému slovu našeho rozhovoru. Naopak Fanny, klisně haflinga, jsou naše úvahy šumafuk. Je tu tráva, a tak se prostě pase. Má poněkud omezené zájmy.

Po pravdě řečeno, není to „můj“ kůň. Vlastního jsme si nemohly dovolit. Fanny a její potomek Sokrates jsou takříkajíc „kolegové z práce“ mé matky, která pracuje na recepci jediného pořádného hotelu v celém údolí. Součástí je kontaktní zookoutek, do kterého víceméně patří i koně – ti slouží k výuce jízdy dětí na koních a k vyjížďkám hostů. Každý hotelový host může na koně bez ohledu na to, jestli umí jezdit, nebo ne. Podle toho škubou otěžemi a kopou patami do koňských břich, dokud je nezkrotí – vždycky se snažím slyšet to co nejmíň. Každopádně se mi daří Fanny a Sokrata „napravovat“, dbát o to, aby ti opravdu dobře vycvičení koně nezapomněli, jaké to je, když na nich sedí dobrý jezdec.

Neříkám to proto, abych se pochlubila, vážně umím jezdit docela slušně. Učila mě teta Anita. Svého času získala spoustu trofejí v parkuru. Přijde mi, že talent a nadšení jsem zdělila po ní. Anita je sestra mé matky. Je o dvanáct let starší než já, ale pořád ještě o šest let mladší než moje máma, a tak nějak si rozumí s námi oběma. Teta je jednička a hrozně mi chybí. Po skončení hotelové školy tady několik let pracovala v hotelu

a bydlela s námi – až do mých jedenácti. Pak se seznámila s jedním francouzským šéfkuchařem a po nějaké době s ním odjela do Francie. Další změna, která nebyla k lepšímu.

Ale zpátky ke koním: Fanny je jedenadvacet let, takže je to už starší kůň, i když stále ve skvělé formě. Šestiletý Sokrates je Fannyinou „nehodou na pastvě“ s arabem. Má ryzí povahu. Kdybych mohla se Sokratem pracovat tak, jak bych chtěla, mohla bych z něj za jeden rok vycvičit znamenitého koně! Ale jak to tak vypadá, musím být ráda, když jsou koně volní a můžu jezdit. Drahý skokový trénink už můžu pustit z hlavy, protože mamka se odhodlala pokračovat ve studiu, které kdysi přerušila. Zdá se to být fér, ne? Kvůli mně se musela zříct studia na univerzitě, aby nás dvě uživila prací. Teď se já kvůli ní musím zříct výuky jízdy na koni. No tak jo. Může se to zdát fér, ale i když to zavání morálním právem, stejně mě to štve.

„No tak, sentimentu bylo pro dnešek dost,“ řekne Daisy, „navíc mám odpoledne na starosti děcka. Máma je objednaná k doktorovi.“

„Není snad těhotná, že ne?“ ptám se starostlivě.

Daisy se zaksichtí. „Je to kontrola u zubaře,“ říká, „takže myslím, že spíš ne.“

Úlevně vydechnu a Daisy se ušklíbne ještě víc. Moje obava není neoprávněná: Daisyina nejmladší sestra byla před třemi a půl lety pro všechny zúčastněné velkým překvápkem, a proto ji Mila, Daisyina matka, pojmenovala Niyati, což v hindštině znamená „osud“. V té době navštěvovala kurz bollywoodského tance, v jídelničku převládalo kari a dhal a Mila namalovala celou sérii obrazů inspirovaných slabikou óm.

Daisyina šestiletá sestra se jmenuje Anisa – „princezna“. Jméno pochází z arabštiny a je suvenýrem z cesty do Afriky. Po návratu Mila malovala, vařila, tančila a bubnovala po africku.

Jednou Daisy utrousila: „Můžu být ráda, že jsem se narodila před jejím ezotericko-exotickým obdobím.“

Nehledě na to, že Daisyina matka se kromě ezoteriky intenzivně zabývá astrologií, a člověk aby si dělal starosti, jak by se to projevilo na pojmenování bezbranného dítěte (Venuše? Neptun?). Daisy je neustále využívána jako opatrovnice dětí. Podle mě má tedy sourozenců opravdu dost. Ani mě neudivuje, že Daisyina jediná starší sestra Alana (nevím, ze které fáze to jméno pochází) při první příležitosti odešla z domu. Pro sedmnáctku není hlídání dětí zrovna to pravé ořechové.

Být jedináčkem má svoje nesporné výhody.

Pippin se obrací na pouhé Daisyino pootočení trupem, aniž by ho musela pobídnout stehny, či dokonce otěžemi. Závislivě ji pozoruju, zatímco svádím malý boj o moc s Fanny, která se nemíní vzdát šťavnaté jeteliny. Tahat za otěže umí každý, ale já chci, aby se naučila správně reagovat na stehno – což je výzva pro koně, na kterém věčně rajtují začátečníci.

Nakonec nad ní zvítězím a dohoním Daisy.

„Chcete dneska podniknout ještě něco jiného?“ zeptám se a tajně doufám, že řekne „ne“. Je to Irisin předposlední týden před stěhováním, ale je taky úterý a my s Danielem máme svůj tradiční „večer dvojčat“. V minulých dvou týdnech se akce musela odvolat, jednou dělal Daniel něco do školy, podruhé jsem musela pomáhat na jedné akci v hotelu. Ovšem že ve

sporném případě by holky dostaly přednost, na druhou stranu bych dnes opravdu ráda...

„Ne, klidně můžeš jít k Danielovi,“ řekne Daisy. Zrudnu, a přitom k tomu nemám nejmenší důvod. Říká to bez špetky ironie, zkrátka proto, že se ptám kvůli tomu. „Iris má rozlučku se svou taneční třídou a já jsem slíbila tatškovi, že si do zítřka přečtu jeho nejnovější kapitolu.“

Bernard, otec Daisy, je kulturní novinář. Věnuje se knižním novinkám a píše fejetony do regionálního deníku, někdy i do časopisů, ale dělá to jen proto, aby přispěl do domácího rozpočtu – to, co je pro něj opravdu zásadní, je román, který píše už roky a nejspíš ho nikdy nedokončí. Hotové kapitoly už – bez úspěchu – rozeslal na bezpočet nakladatelství, ale stále věří, že to bude velký bestseller.

Naštěstí Mila jednou za pár měsíců prodá nějaký obraz, jinak by rodina musela umřít hladu. Ale co se toho týče, Mila je naprosto v klidu. „Musí teď psát,“ řekla Daisy, „jinak by nebyl šťastný. Ani já bych nepřestala tvořit, kdyby najednou přestal být zájem o moje díla. Peníze nejsou tak důležité.“ Takže pokaždé, když nějaké má, je rozhazuje plnými hrstmi – Daisy svého koně dostala v období rohu hojnosti po výnosném prodeji obrazu. Teď si sice musí strádat celé kapesné a ještě si přivydělávat, aby v „hubených měsících“ mohla uhradit poplatek za ustájení ze svého, ale Pippin jí za to stojí.

Moje mamka má na peníze bohužel jiný názor – a to je asi důvod, proč ještě nemám vlastního koně. Jenže my dvě jsme samy, nemáme žádnou finanční rezervu a na našem domku je pořád co opravovat. Ještě před půl rokem jsme splácely úvěr

za opravy, které způsobila poslední povodeň. Bydlení bezprostředně u řeky holt něco stojí, ale zato je fakt cool. Máme svoje vlastní molo a místo na koupání. Ve vodě – a na vodě – jsem možná strávila půlku dětství a hladina řeky jen málokdy dosáhne tak vysoko, aby náš dům vyloženě ohrozila – za těch deset let, co tu bydlíme, k tomu došlo dvakrát. Pokaždé se musela odčerpávat voda ze sklepa.

Vybavuju si jednu noc. Bylo mi devět a už několik dní bez přestání pršelo. Sklep už byl pod vodou a pořád tak příšerně lilo, že jsme se bály o dům. Bábinka tu prožila celý život a voda nikdy nevystoupala tak vysoko. Teta Anita byla zrovna na dovolené a my s mámou jsme tu kritickou noc strávily u okna v mém pokoji v prvním patře a neměly jsme v hlavě nic jiného, než: *Prosím, dej, ať už přestane pršet!*

A skutečně, ve tři hodiny déšť ustal – těsně předtím, než voda překročila práh našeho domu. Od té doby si myslím, že na modlitbách snad přece něco je, ať už se obracejí k Bohu, svatému Petrovi, vesmíru nebo někomu jinému. Vždyť samotné prosby mohou něčeho dosáhnout.

Pozorovaly jsme oblohu, dokud se dešťové mraky nerozešly natolik, že vysvitly první mihotavé hvězdy, a pak jsme vyčerpáním usnuly na mé posteli. Pozdě ráno nás probudily sluneční paprsky, které zalily můj pokoj. Slunce jsme nespatriily téměř dva týdny. Když jsme zjistily, že voda opadla, mamka se samou radostí a úlevou málem rozbrečela. A pak jsme si daly naši oblíbenou snídani, americké palačinky s borůvkami, polité smetanou a javorovým sirupem.

Přistihuju se při tom, že si přeju, aby přišla povodeň a já mohla prožít další pohodový den s mamkou. Momentálně

je pořád vystresovaná a v jednom kuse jí na mně něco vadí. A když odmlouvám, může za to puberta. Samozřejmě moje.

Daisy se ke mně otočí a usměje se. „Nech už toho meditování! Kdo bude první u lípy?“ A Pippin se dává do cvalu vzhůru do kopce.

„Hej!“ volám za Daisy. „Počkej, to neplatí!“ Pak Fanny povolím otěže až na doraz, a když začne cválat, postavím se do třmenů.

„Práskni to na mě!“ odpovídá mi Daisy přes rameno, pevně se chytne Pippinovy hřívy a pinto se rozběhne ještě rychleji.

Ale Fanny bychom neměli podceňovat – jistě, je starší než Pippin, ale nehodlá zůstat pozadu. Žene ji kupředu tížádost a to, co předvádí teď, je závodní cval. Na první pohled byste to u této haflingky nečekali. Nemůžu si pomoci, musím se rozesmát a na chvíli jsem prostě jen šťastná, že vyrůstám tady v Grillentalu a že se v tuhle chvíli můžu prohánět po té nejkrásnější galopové dráze světa! Vlevo od cesty se terén svažuje k řece, která je letos plná vody. Teče nespoutaným a dravým proudem, zkrátka nádhera. Hebké louky vpravo se vlní až po kraj lesa. Je nádherný den, právě vypukly letní prázdniny a Fanny teď kluše, ne, přímo letí krajinou vedle Pippina. A Daniel bydlí támhle naproti. Těším se na večer. Daisy se na mě podívá, usměje se od ucha k uchu a já jí úsměv vracím. V této chvíli život nemá chybu.

Když si o něco později na verandě našeho domu zouvám tenisky a při myšlence na závěrečný cval se pořád usmívám, přijde mamka.

„Ahoj,“ řeknu a čekám. Koutky úst se mi automaticky posunou dolů a musím je přinutit, aby byly alespoň na půl

žerdi, jinak zase budu za náladovou puberťačku. Máma má poslední dobou tak často blbou náladu, že pokaždé sonduju, jestli je dneska povídací den, nebo jestli se pro jistotu nemám rychle vypařit do svého pokoje, aby ji nenapadlo dělat mi o něčem sáhodlouhé přednášky.

„Ahoj, zlato...“ Dlouhý povzdech. Oukej, takže něco je ve vzduchu, ale ona nemá chuť o tom začít. Možná když se rychle vypařím nahoru...

„Jen se rychle osprchuju,“ vyhrknu. „Nemám hlad, za chvíli zase padám.“

„Kampak?“ zeptá se a na okamžik se jí vyhladí zamračené čelo. Snad se jí samotné ulevilo, že se může vyhnout tomu, o čem se jí zřejmě nechce mluvit. (Ne, neumím číst myšlenky, to je spíše Daisyina specialita, ale s mamkou žijeme v tandemu už tak dlouho – ona mě nemůže přelstít a já ji taky ne. No, alespoň ne často.) „Jsi domluvená s Iris a Daisy?“

„Ne, dneska ne, ony už mají něco jiného. A je úterý.“

Ehm, zřejmě úplně blbá odpověď. Mračna jsou zpět.

„Takže Daniel?“ zeptá se.

„Ano, Daniel,“ řeknu a odvrátím se, abych se vyhnula další diskusi. Jaký to má smysl? Daniela má odjakživa v oblíbě. Dřív říkala: „Myslela jsem, že takoví kluci se už nevyrábějí.“ Znělo to poněkud žárlivě, jako kdyby litovala, že můj otec nebyl jako Daniel, a nejspíš ani nikdo jiný. Jednou nohou už jsem na schodech nahoru.

„Pokud jde o Daniela, Roso, musíme si promluvit.“

„Musí to být hned? Chtěla jsem být u něho co nejdřív, máme dlouhý seznam filmů, které jsme ještě neviděli.“

„Ano,“ řekne a začíná být netrpělivá. „Musí to být hned.“

